

576.

Rozporządzenie Ministra Skarbu

z dnia 24 czerwca 1925 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych i Ministrem Sprawiedliwości w celu wykonania ustawy z dnia 14 grudnia 1923 r. o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych.

Na zasadzie art. 10 ustawy z dnia 14 grudnia 1923 roku o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych (Dz. U. R. P. z 1924 r. № 5, poz. 37) zarządza się co następuje:

§ 1 (do art. 1 ustawy). Organami wykonawczymi władz skarbowych, powołanymi do spełniania czynności określonych w artykułach 2 do 4 ustawy są:

1) w dziedzinie podatków bezpośrednich i opłat skarbowych:

- a) buchalterzy — kontrolerzy;
- b) sekwestratorowie.

2) w dziedzinie cel:

- a) poza miejscem urzędowania urzędów celnych na obszarze powiatów granicznych: straż celna;
- b) wewnątrz kraju poza miejscem urzędowania urzędów celnych i poza pasem granicznym: urzędnicy kontroli skarbowej.

3) w dziedzinie podatków spożywczych i monopolów państwowych:

- a) urzędnicy kontroli skarbowej na całym obszarze Państwa.

b) straż celna w pasie granicznym, o ile przy sposobności wykonywania swych właściwych obowiązków służbowych wykryje czyny karygodne przewidziane w przepisach o podatkach spożywczych i monopolach państwowych.

4) we wszystkich trzech powyższych dziedzinach (1, 2, 3) urzędnicy skarbowi delegowani przez właściwe władze skarbowe w sprawach poszczególnych.

§ 2. Czynności służbowe skarbowych organów wykonawczych (§ 1) rozciągają się zasadniczo na ich własny rejon służbowy. Spostrzeżenia lub doniesienia dotyczące się obcych rejonów należy udzielać do wiadomości właściwym organom wykonawczym, aby je mogły odpowiednio zużytkowywać przy wykonaniu swej służby. Jeżeli jednak nagłość sprawy nie pozwalała na zwłokę, wówczas organ wykonawczy obowiązany jest przedsięwziąć potrzebne czynności służbowe także i w obcych rejonach, a o wykonaniu tych czynności zawiadomić w drodze służbowej przełożonego obcego rejonu.

Jeżeli organ wykonawczy wykryje przestępstwo, nie wolno mu pominąć tego milczeniem, lecz jest obowiązany poczynić wszelkie dozwolone zarządzenia potrzebne do wdrożenia przepisanej ustawą postępowania karnego i do zabezpieczenia kary.

§ 3 (do art. 2 lit. b ustawy). Celem wykonania postanowień art. 2 lit. b) ustawy przysługuje straży celnej i urzędnikom kontroli skarbowej (§ 1 L. 2 i 3) prawo żądania od osób zawodowo transportujących towary okazania dokumentów celnych, przewozowych i innych mających związek z towarem i dokładnego podania, gdzie, kiedy i kto oddał im towar, który transportują, tudzież dokąd i dla kogo jest tenże przeznaczony.

Wobec innych osób wolno w ten sposób postępować tylko wtedy, gdy transportują towary w ilości przekraczającej widocznie znacznie ich własną potrzebę albo wtedy, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, że dopuszczono się przekroczenia przepisów celnych. Na drogach należy sprawdzać zgodność ładunku z tem, co strona podaje tylko o tyle, o ile można to uczynić, nie zmieniając położenia ładunku ani nie otwierając naczyń lub opakowania. Gdy to jest niemożliwe, ma interesowany na żądanie straży celnej, względnie urzędnika kontroli skarbowej, udać się wraz z ładunkiem do najbliższego urzędu celnego, względnie innego urzędu skarbowego, ewentualnie placówki straży celnej, lub do urzędu gminnego, gdzie należy zbadać ładunek w przepisany sposób. Nie wolno jednak pod odpowiedzialnością dyscyplinarną żądać otworzenia ładunku i dostawienia go do urzędu skarbowego (celnego, gminnego lub placówki straży celnej), jeżeli podejrzenie nie jest oparte na ważnych podstawach.

§ 4 (do art. 3 ustawy). Do kontrolowania i przeszukiwania przedsiębiorstw podlegających urzędowemu dozorowi skarbowemu nie potrzebują urzędnicy skarbowi wymienieni w § 1 L. 3) i 4) osobnego upoważnienia; są oni obowiązani przedsięwziąć te czynności tak często, jak to jest przepisane lub jak tego wymaga potrzeba.

O ile specjalne ustawy i rozporządzenia nie stanowią inaczej, kontrolowanie ogranicza się do baczności, ale tylko ogólnego śledzenia toku czynności kontrolowanego przedsiębiorstwa w celu wykrycia ewentualnych łatwo spostrzec się dających nieprawidłowości.

Przeszukiwanie polega na szczegółowym badaniu obrotów przedsiębiorstwa, prowadzonych przezeń dokumentów i ksiąg, oraz dokonywanych w nim innych czynności, jak niemniej należących doń urządzeń i pomieszczeń, a to w celu wykrycia przekroczeń skarbowych, albo też przedmiotu lub śladu tychże.

Wszelkie kontrole i przeszukiwania należy w zasadzie wykonywać w dzień, a tylko wówczas, gdy ruch kontrolowanego przedsiębiorstwa odbywa się w porze nocnej, lub gdy nagłość sprawy albo uzasadnione podejrzenie tego wymaga, także i w nocy, i to o ile możliwości niespodziewanie, przyczem zwracać należy baczność uwagę na to, aby nie przeszkadzać prawidłowemu ruchowi przedsiębiorstwa i nie zwracać ogólnej uwagi. Do czynności tych powinno się przybrać osobę, do której należą pomieszczenia, gdzie przeprowadza się te czynności lub która ma dozór nad temi pomieszczeniami.

Dokumenty i księgi prowadzone w przedsiębiorstwie wolno przeglądać tylko w granicach określonych w art. 3 p. 3 ustawy.

§ 5 (do art. 4 p. a ustawy). Straż celna i urzędnicy kontroli skarbowej powinni robić użytek z przyznanego im w art. 4 ustawy prawa dokonywania tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie towarów i innych przedmiotów przewożonych lub przenoszonych tylko wtedy, gdy zachodzi uzasadnione podejrzenie, iż pozostają w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego (celnego).

W miarę zachodzących okoliczności może organ wykonawczy ograniczyć się do obszukania zewnętrznego podejrzanego osoby zaraz na miejscu przytrzymania, o ile ta osoba wyraźnie na takie obszukanie się zgodzi.

Jeżeli obszukanie zewnętrzne nie usunie podejrzenia, lub też jeżeli osoba podejrzana rzeczy przechowanej przy sobie wydać nie chce, należy odstawić ją do najbliższego urzędu skarbowego (celnego, placówki straży celnej), a w braku tegoż na posterunek policji państwowej lub do najbliższej zwierzchności gminnej i tutaj przedsięwziąć szczegółową rewizję osobistą, bacząc przytem, aby czynności tej dokonano z taktem, bez przyczynienia zbyteknych przykrości osobom rewidowanym i bez obrażenia ich godności osobistej. Każda nieuzasadniona rewizja (np. nacechowana złą wolą) będzie karana nietylko w drodze dyscyplinarnej, ale w miarę okoliczności także w drodze sądowej.

Kobiety mogą być obszukiwane zewnętrznie lub rewidowane tylko przez kobiety; rewizja szczegółowa kobiet może być dokonywana tylko w nieobecności mężczyzn. Jeżeli zachodzi niemożność dokonania obszukania lub rewizji przez kobiety pozostające w służbie państwowej, natenczas organ wykonawczy może zarządzić dokonanie powyższych

czynności przez godną zaufania osobę płci żeńskiej za jej zgodą.

Tego rodzaju doraźne rewidentki mogą otrzymać za każdą czynność wynagrodzenie, którego wysokość ustala urząd skarbowy akcyz i monopolów (celny).

Ze względu na postanowienia art. 4 lit. a) ust. 3 ustawy, ograniczające tymczasowe zajęcie i wzięcie w przechowanie towarów lub innych przedmiotów do dni 8-miu, obowiązkiem organu wykonawczego, który zajęcia dokonał, jest protokół karny skierować bezzwłocznie drogą służbową do właściwego urzędu skarbowego (celnego), celem zacydowania, czy zajęcie utrzymuje się w mocy, czy też należy zajęty towar, względnie przedmiot, wydać interesowanemu.

Na odnośnym protokole karnym względnie sprawozdaniu należy zamieścić słowa „Sprawa terminowa”.

Obowiązkiem urzędu skarbowego (celnego) będzie zwracać na tego rodzaju sprawy szczególną uwagę i dołożyć starań, aby decyzja co do zwolnienia towaru lub przedmiotu, względnie utrzymania zajęcia w mocy, zapadła jak najspieszniej i bezwarunkowo w ciągu ośmiu dni została wysłana.

§ 6. Doniesienia o przekroczeniach skarbowych (celnych) należy zawsze przyjmować i po ich sprawdzeniu uczynić przedmiotem dalszej czynności urzędowej. Nazwisko donosiciela należy zachować w tajemnicy. Z bezimiennych doniesień można wprawdzie korzystać w celu wdrożenia poufnych dochodzeń, rewizje pomieszczeń jednak wolno w takich wypadkach przeprowadzać, stosując się zresztą do postanowień art. 4 lit. b) ustawy tylko wtedy, gdy z dochodzeń okaże się, że zachodzą warunki, pod którymi rewizje takie są dozwolone (musi mianowicie zachodzić uzasadnione podejrzenie, że w odnośnych pomieszczeniach złożone są lub ukryte podejrzane przedmioty, jak np. księgi i dokumenty, towary podlegające opodatkowaniu (oczeniu, zakazowi przywozu lub wywozu) lub opłacie stemplowej, albo przyrządy służące do wyrobu takich towarów lub wyrobu produktów, będących przedmiotem monopolu państwowego).

Jeżeliby okazało się jednak z dochodzeń przeprowadzonych wskutek doniesienia, że ono jest zmyślone, lub że prawdę podstępnie przekreślono, wówczas należy je przesłać drogą służbową władzy przełożonej, która skierowuje je do właściwego prokuratora.

§ 7 (do art. 4 p. b. ustawy). Do przeprowadzenia rewizji pomieszczeń ma się przeznaczać zasadniczo doświadczonego i dokładnie obznajomionego z przepisami urzędnika kontroli skarbowej, straży celnej względnie innego urzędnika skarbowego.

Rewizje przeprowadza się w obecności organu miejscowej władzy bezpieczeństwa publicznego—o ile tylko to jest możliwe, oraz dwóch wiarygodnych i zasługujących na zaufanie osób postronnych.

§ 8. Jeżeli skarbowy organ wykonawczy dokona w myśl art. 4 ustawy tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie towarów lub innych przed-

miotów, co do których zachodzi podejrzenie, iż pozostają w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego i jeżeli, celem ustalenia ich pochodzenia, odstawi je do urzędu gminnego, natenczas obowiązkiem tego urzędu jest o każdej porze dnia i nocy towary te lub przedmioty przyjąć w przechowanie i stwierdzić tę okoliczność w protokole sporządzonym przez skarbowy organ wykonawczy.

W razie jeżeli urząd gminny odmówi stwierdzenia zajęcia i wzięcia w przechowanie towarów zakwestjonowanych przez organ wykonawczy, lub też nie przyjmie poświadczenia, o którym mowa w powyższym artykule ustawy, względnie jeżeli odmówi czynnej pomocy, o którą zwróci się do niego skarbowy organ wykonawczy w wypadku przewidzianym w art. 8 ustawy, natenczas władze przełożone organu wykonawczego obowiązane są bezzwłocznie odnieść się do właściwej władzy administracyjnej I instancji o pociągnięcie winnych do odpowiedzialności. Skarbowy organ wykonawczy mimo tych przeszkód dokonać winien czynności urzędowej.

§ 9. Organ policji państwowej obowiązany jest na wezwanie skarbowego organu wykonawczego udzielić mu asystencji przy dokonaniu rewizji w wypadkach przewidzianych w art. 4 lit. b) i c) ustawy, a sporządzony z odbytej rewizji lub innej czynności protokół podpisać i przyjąć do dalszego urzędowania odpis protokołu doręczony mu przez skarbowy organ wykonawczy, który rewizji dokonał.

§ 10 (do art. 4 p. c) i art. 5 ustawy). Jeżeli policja państwowa zamierza przeprowadzać dochodzenia co do przestępstw pospolitych, przy których zachodzi możliwość wykrycia przestępstwa skarbowego (celnego), natenczas obowiązana jest zawiadomić o tem najbliższy urząd skarbowy (celny), względnie urzędnika skarbowego (organ straży celnej) celem współdziałania, wyjąwszy, jeśli spowodowana tem zwłoka groziłaby udaremnieniem dochodzeń. Kierownictwo dochodzeń należy wówczas do organu policji państwowej, a obowiązkiem urzędnika skarbowego jest stosować się do wskazówek tego, kto dochodzeniami kieruje. W razie, jeżeli przy tych dochodzeniach znaleziono towary i rzeczy, co do których zachodzi podejrzenie, iż posłużyły do popełnienia przestępstwa skarbowego — i jeżeli zostaną one zajęte przez organ policji państwowej, jako dowody rzeczowe — natenczas organ ten winien odpis odnośnego protokołu zajęcia udzielić urzędnikowi skarbowemu, który kieruje go wraz ze stosownym doniesieniem do właściwego urzędu skarbowego (celnego). O ile rzeczy tych organ policji państwowej nie zajmie, wówczas urzędnik skarbowy winien je zająć i postąpić przy dokonaniu tej czynności wedle §§ 5 i 8 niniejszego rozporządzenia, w każdym razie zaś ustalić jakość i ilość tych przedmiotów w sposób potrzebny do wdrożenia dochodzenia karno-sądowego.

W wypadkach przewidzianych w art. 4 lit. c) ustawy mają organa wykonawcze, korzystając z ogólnych uprawnień, przysługujących władzom bezpieczeństwa publicznego przy ściganiu przestępstw przewidzianych w ogólnej ustawie karnej, o ile przed-

miotem dochodzenia są przestępstwa ścigane w drodze sądowej, a popełnione w związku z przestępstwami skarbowymi, stosować ogólne przepisy ustawy o postępowaniu karnym. Przy współdziałaniu z policją państwową organa skarbowe stosują się do jej wskazań. Władze sądowe należy zawiadamiać za pośrednictwem policji państwowej.

§ 11. Organa policji państwowej nie stosujące się do zarządzeń §§ 9 i 10 lub też odmawiające pomocy urzędnikom skarbowym w wypadkach określonych w art. 8 ustawy, podlegają niezależnie od odpowiedzialności dyscyplinarnej w miarę okoliczności odpowiedzialności karno-sądowej.

§ 12. Jeżeli straż celna przy sposobności wykonywania swych właściwych obowiązków służbowych wykryje czyny karygodne przewidziane w przepisach o podatkach spożywczych i monopolach państwowych (§ 1 L. 3 lit. b), natenczas obowiązana jest zawiadomić o tem najbliższy urząd skarbowy akcyz i monopoli państwowych, względnie właściwego urzędnika kontroli skarbowej celem współdziałania, wyjąwszy, jeśliby zwłoka groziła udaremnieniem dochodzeń. W tym ostatnim wypadku organ straży celnej wstępuje w uprawnienia i obowiązki urzędników kontroli skarbowej unormowane niniejszem rozporządzeniem.

§ 13. Protokoły tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie (art. 4 lit. a) ustawy) i protokoły rewizji pomieszczeń (art. 4 lit. b) ustawy) należy sporządzać na drukach wedle wzorów zamieszczonych w załączniku 1 i 2.

Formularze protokółów są zbroszurowane w formie zeszytu; każdy zeszyt jest formatu arkuszowego, zawiera 30 protokółów i w ten sposób ułożony, że nadaje się do kopjowania.

Każdy protokół oznaczony jest numerem bieżącym od 1—30. Protokoły opatrzone samymi numerami (bez liter) są wygotowaniami pierwszemi (oryginałami), następnie zaś opatrzone numerami i literami (a i b) odpisami.

Pierwsze wygotowania (oryginały) przesyła skarbowy organ wykonawczy wraz z przepisany protokołem karnym i z krótkim doniesieniem drogą służbową do właściwego urzędu skarbowego (celnego) do dalszego urzędowania, a odpis opatrzony tym samym numerem bieżącym i literą a) wręcza posiadaczowi towarów lub przedmiotów, zajętych i wziętych w przechowanie względnie posiadaczowi pomieszczenia, w którym przeprowadzono rewizję. Jeżeli rewizja nie wydała rezultatu, należy zawsze wyraźnie zaznaczyć to w odnośnej rubryce protokołu. Drugi odpis protokołu oznaczony numerem i lit. b) pozostawia się w urzędzie, który przyjął zajęte towary lub przedmioty w przechowanie, względnie w wypadku rewizji pomieszczeń doręcza się bezwzględnie miejscowej policji państwowej.

Zeszyty obydwóch powyższych rodzajów protokółów dostarczają władze II instancji urzędów skar-

bowym (władzom celnym), a te inspektorom kontroli skarbowej (straży celnej), którzy numerują je i stwierdzają własnym podpisem, oraz odciskiem pieczęci urzędowej ilość zawartych w zeszytach protokółów. Inspektorowie kontroli skarbowej względnie inspektorowie straży celnej przesyłają je podwładnym urzędnikom (eksponowanym), a w szczególności kierownikom oddziałów kontroli skarbowej i komendantom placówki straży celnej za potwierdzeniem odbioru. Kierownik oddziału kontroli skarbowej względnie komendant placówki straży celnej wyznacza numery zeszytów poszczególnym urzędnikom, którzy stwierdzają w odnośnym zapisku odbiór zeszytów własnoręcznym podpisem; urzędnikom eksponowanym, oraz kierownikom oddziałów kontroli skarbowej wyznacza numery zeszytów protokółów inspektor kontroli skarbowej, który dla swego użytku służbowego zatrzymuje również jeden zeszyt, a numer jego podaje do wiadomości właściwemu urzędowi skarbowemu akcyz i monopolów. Inspektorowie straży celnej postępują analogicznie jak inspektorowie kontroli skarbowej.

Każdy urzędnik skarbowy otrzymawszy zeszyt protokółów, jest odpowiedzialny służbowo (tytuł drugi rozdział V ustawy z dnia 17 lutego 1922 r. o państwowej służbie cywilnej—Dz. U. R. P. № 21, poz. 164) za prawidłowe użycie protokołu. W razie niezawinionego (przypadkowego) zniszczenia lub uszkodzenia całego zeszytu lub poszczególnych formularzy protokółów należy je wraz z usprawiedliwieniem zniszczenia lub uszkodzenia przestać w drodze służbowej właściwej władzy przełożonej.

Urzędnik skarbowy, przeniesiony do innego regionu służbowego, obowiązany jest zeszyt protokołu niezaużyty zwrócić drogą służbową władzy przełożonej, która stwierdza ilość prawidłowo zużytych protokółów, a zeszyt z pozostałymi protokołami przysyła innemu urzędnikowi skarbowemu.

§ 14. Co do sposobu postępowania urzędników skarbowych przy wykonywaniu czynności urzędowych, oraz przy ściganiu przestępców na gruntach lub pomieszczeniach, służących dla celów wojskowych, względnie przy wykonywaniu czynności urzędowych w pomieszczeniach należących do cywilnych władz państwowych, należy się stosować do przepisów art. 6 i 7 ustawy o uprawnieniach organów wykonawczych władz skarbowych.

§ 15. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

§ 16. Z chwilą wejścia w życie niniejszego rozporządzenia tracą moc obowiązującą postanowienia dotychczasowych przepisów sprzeczne z postanowieniami niniejszego rozporządzenia.

Minister Skarbu: *W. Grabski*

Minister Spraw Wewnętrznych: *W. Raczkiewicz*

Minister Sprawiedliwości: *A. Żychliński*

Izba Skarbowa w _____
 Dyrekcja Cei w _____
 Urząd skarbowy w _____
 Urząd Celný w _____
 Insp. Kontr. skarb. w _____
 Insp. Straży celnej w _____

(Potrójnie).

Załączniki: do rozp. Min. Skarbu
 z dn. 24 czerwca 1925 r. (poz. 576).

Wzór № 1
 (do § 13).

PROTOKÓŁ № 1 (1-a, 1-b)

tymczasowego zajęcia i wzięcia w przechowanie.

spisany w _____ dnia _____ roku _____
 przez *) _____
 w obecności _____
 Powód zajęcia **) _____

Z A J Ę T O:

L. porz.	Przedmiot zajęty	Ilość	W a g a	Wartość	Uwaga
1					
2					
3					
4					
5					
6					

Z powodu koniecznej potrzeby przeprowadzono osobistą rewizję _____
 z następującym wynikiem _____

a) Po stwierdzeniu tożsamości osoby posiadacza przedmiotów zajętych wręczono mu odpis niniejszego protokołu, co tenże własnym podpisem stwierdza _____ dnia _____ roku.

Podpis posiadacza _____

b) Ponieważ posiadacz przedmiotów nieobecny (nieznany) przeto odpis tego protokołu złożono w urzędzie gminnym w _____ dnia _____ roku _____

L. S. _____ Odpis odpisu protokołu stwierdza naczelnik gminy _____

Urząd skarbowy, celny, gminny ***) w _____ stwierdza wzięcie w przechowanie wyżej wymienionych przedmiotów.

_____ dnia _____ roku.

L. S.
 Podpis urzędnika

Podpis naczelnika urzędu lub tegoż zastępcy

*) Wymienić imię, nazwisko i charakter służbowy urzędnika kontroli skarbowej.
 **) Wymienić przestępstwo skarbowe, z popełnieniem którego przedmiot zajęcia pozostaje w związku.
 ***) Niepotrzebne wyrazy skreślić.

Izba Skarbowa w _____
 Dyrekcja Ciel w _____
 Urząd skarbowy w _____
 Urząd celny w _____
 Insp. Kontr. skarb. w _____
 Insp. Straży celnej w _____

(Potrójnie).

Wzór № 2
 (do § 13).

PROTOKÓŁ № 1 (1-a, 1-b)

rewizji _____ spisany _____ dnia _____
 _____ roku w _____

Po okazaniu posiadaczowi pomieszczenia zarządzenia _____
 z dnia _____ uprawniającego do przeprowadzenia rewizji i po pouczeniu go o na-
 stępstwach karnych w razie udaremnienia rewizji przystąpiono do przeprowadzenia rewizji w obecności:

posiadacza pomieszczenia _____
 organu władzy bezpieczeństwa publicznego _____
 świadka _____

” _____
 Wynik rewizji i ujawnione przekroczenia skarbowe:

Ponieważ zachodzi podejrzenie, że znalezione w czasie rewizji _____
 pozostają w związku z popełnieniem przestępstwa skarbowego, przeto zajęto je (i wzięto w przechowanie),
 sporządzając na tę okoliczność protokół zajęcia № _____

Po odczytaniu i po przedłożeniu obecnym do przejrzenia, podpisano: posiadacz pomieszczenia
 (w razie odmowy podpisu, wymienić przyczynę) _____
 organ władzy bezpieczeństwa publicznego _____
 świadek _____

” _____
 urzędnik kontroli skarbowej (straży celnej) _____

Odpis niniejszego protokołu otrzymano:

_____ dnia _____ roku.

Podpis posiadacza pomieszczenia

Podpis organu miejscowej policji państwowej